

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Pf.I.20.193/2020/5. szám

A Debreceni Ítéltábla a dr. Pasztuha-Tocsek Zénó ügyvéd (cím) által képviselt felperes neve (cím) felperesnek - a Papp-Kalász-Tóth Ügyvédi Iroda (cím, ügyintéző: dr. Tóth Károly ügyvéd) által képviselt I.rendű alperes neve (cím) I. rendű és a Bernátné dr. Gönczi Ágnes ügyvéd (cím) által képviselt II.rendű alperes neve (cím) II. rendű alperesek ellen egyoldalú jognyilatkozat létre nem jöttének megállapítása iránt indított perében a Miskolci Törvényszék 13.P.20.916/2019/24. számú ítélete ellen a felperes részéről 25. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

ítéletet:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett részét helybenhagyja.

Megállapítja, hogy 2 500 000 (kétmillió-ötszázezer) forint fellebbezési illetéket az állam visel.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

- [1] 2010. március 22-én Ausztriában, G-ban a felperes, a II. rendű alperes és az időközben felszámolt **H-S. 2010. Sz. Kft.** (a továbbiakban: Kft.) mint hitelfelvevők, továbbá az I. rendű alperes mint hitelező „részletfizetéses hitelszerződés” elnevezésű szerződést kötöttek egymással 160 000 euró hitel folyósítására. A kölcsön és a hiteldíjak visszafizetését jelzálogjoggal biztosították, amelynek tárgyát két ingatlan képezte: a K., **cím** alatt található, **..72/.6** helyrajzi számú üzlet és étterem, illetőleg a K., **cím2** alatti lakóház, udvar megnevezésű, **..7** helyrajzi számú ingatlan. A szerződésben a Fürstenfeldi Járásbíróság illetékességét kötötték ki a szerződésből eredő valamennyi jogvita esetére a bírósági joghatóságról szóló osztrák törvény (Jurisdiktionsnorm) 104. §-a alapján. Az osztrák jog irányadó a felek szerződésére.
- [2] 2010. április 8-án a felperes, a II. rendű alperes és a Kft. magyarországi közjegyző (**V. T-né dr.**) előtt, Ke-n közjegyzői okiratba foglalt tartozáselismerő nyilatkozatot tettek a szerződésből eredő kötelezettségek közvetlen magyarországi végrehajthatósága érdekében (a továbbiakban: közjegyzői okirat). Ebben elismerték, hogy szerződés alapján 160 000 euróval és járulékaival tartoznak az I. rendű alperesnek, egyben - a szerződés szövegezésének megismétlésével - kötelezettséget vállaltak a tartozás visszafizetésére. Nyilatkozatuk szerint - egyebek mellett - tudomásul vették, hogy amennyiben nem tesznek eleget a közjegyzői okiratban részletezett tartozás visszafizetése iránti

kötelezettségüknek, az I. rendű alperes jogosult a fennálló tartozás erejéig közvetlen bírósági végrehajtást kezdeményezni e nyilatkozatuk alapján. A közjegyző tájékoztatta a felperest, a II. rendű alperest és a Kft.-t, hogy a közjegyzőkről szóló 1991. évi XLI. törvény (a továbbiakban: Kjötv.) 112. §-ának és a bírósági végrehajtásról szóló 1994. évi LIII. törvényben (a továbbiakban: Vht.) szabályozottak esetén van helye közvetlen bírósági végrehajtásnak a közjegyzői okiratba foglalt jognyilatkozataik alapján, továbbá az illetékes bíróság azt kérelmére tanúsítvánnyal látja el a Vht. 31/C. §-a alapján az Európai Unió tagállamaiban történő végrehajtás érdekében.

- [3] Mivel a kölcsön törlesztésére egy alkalommal, 2012. április 11-én került sor 1300 euró összegben, az I. rendű alperes felmondta a kölcsönszerződést, és a közjegyzői okiratba foglalt egyoldalú kötelezettségvállalás alapján közvetlen végrehajtást kezdeményezett Magyarországon; ez alapján végrehajtási eljárás van folyamatban a felperessel és a II. rendű alperessel szemben.
- [4] A felperes keresetében kérte elsődlegesen annak megállapítását, hogy a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban 1959. évi Ptk.) 200. §-ának (2) bekezdése alapján a közjegyzői okiratba foglalt tartozáselismerő nyilatkozat mint jogszabályba ütköző egyoldalú jognyilatkozat a szerződés létrejöttékor hatályos nemzetközi magánjogról szóló 1979. évi 13. törvényerejű rendelet (a továbbiakban: Nmjtvr.) 25., 29. és 30. §-ai alapján nem jött létre, másodlagosan semmis, harmadlagosan a Kjötv. 131. §-ának (1) bekezdése alapján (a Kjötv. 2. §-ának (1) bekezdése és 120-129. §-ai megsértése miatt) mint közjegyzői okirat semmis. Hivatkozása szerint az osztrák jog irányadó az egyoldalú nyilatkozatát rögzítő közjegyzői okiratra is, a közjegyző ugyanakkor joghatóság hiányában és a magyar jog alapján járt el, ez alapján folyik a végrehajtás is, a két különböző jogrendszer azonban nem keveredhet, ha mégis, a közjegyző elmulasztotta az osztrák anyagi jogra vonatkozó tájékoztatási kötelezettségét.
- [5] Az I. rendű alperes ellenkérelmében kérte a kereset elutasítását kérte. Álláspontja szerint a megállapítási kereset feltételei nem állnak fenn, a közjegyzői okiratba foglalt nyilatkozat pedig érvényesen létrejött.
- [6] A II. rendű alperes ellenkérelmében nem ellenezte a kereset teljesítését.
- [7] Az elsőfokú bíróság a fellebbezéssel támadott ítéletével elutasította a keresetet. Megállapította, hogy a felek maguk viselik a perben felmerült költségeiket, míg a meg nem fizetett 1 500 000 Ft illetéket az állam viseli.
- [8] Az ítélet indokolásában előre bocsájtotta, hogy a felek jogviszonyára irányadó osztrák anyagi jog mellett volt joghatósága a per eldöntésére, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 172. §-ának (3) bekezdése és az 1959. évi Ptk. 239/A. §-ának (1) bekezdése alapján pedig helye volt megállapítási kereset előterjesztésének, amely azonban érdemét tekintve megalapozatlan volt.
- [9] Ismertette a Kjötv. 1. §-ának (1)-(2), 2. §-ának (1) és 3. §-ának (1) bekezdéseit, majd az egyes közjegyzői nemperes eljárásokról szóló 2008. évi XLV. törvény Knptv. 1. §-ának (1) és (2) bekezdéseit, amelyek összevetve az Nmjtvr. 1., valamint 62/C-H. §-aival egyértelművé teszik, hogy a magyar közjegyzőnek volt joghatósága, nem kellett megtagadnia a közreműködését, eljárására pedig a magyar jogszabályok voltak irányadóak az Nmjtvr. 63. §-a értelmében. Mindezekkel ellentétes, a közjegyző eljárását kizáró szabályokat a polgári és kereskedelmi ügyekben a joghatóságról, valamint a határozatok elismeréséről és végrehajtásáról szóló, a TANÁCS 2000. december 22-i 44/2001/EK rendelete, de más, közvetlenül alkalmazandó uniós jogi norma sem

határoz meg. Mindezek miatt nem sérültek az Nmjtvr. felperes által felhívott rendelkezései, és a felperes (továbbá a II. rendű) alperes érvényesen megtehetette a tartozáselismerő nyilatkozatot magyar közjegyző előtt, magyar jogszabályok alapján, míg az, hogy a felek jogviszonyára melyik állam joga irányadó, nem érinti a közjegyző joghatóságát.

- [10] Megjegyezte továbbá, hogy a felperes, jogi képviselője és az I. rendű alperes jogi képviselője úgy nyilatkozott a perfelvételi tárgyaláson, hogy a felek abban állapodtak meg a szerződéses kapcsolatuk során, hogy - a közvetlen végrehajthatóság biztosítása érdekében - a kölcsönszerződés megkötését követően a felperes és a II. rendű alperes magyar közjegyző előtt az osztrák jog alapján megkötött kölcsönszerződés tartalmával egyező módon tesz az I. rendű alperes felé tartozáselismerő nyilatkozatot. Az I. rendű alperes elfogadta e nyilatkozatot, a közjegyző eljárási jogosultságát, azaz joghatóságát, a közokirat létrejöttét és érvényességét nem vitatta. Mindez a felek joghatóságra vonatkozó megállapodását is jelenti, még ha nem is tettek az Nmjtvr.-ben foglalt formai követelményeknek megfelelő kikötést.
- [11] A felperes a harmadlagos kereseti kérelmet (a Kjőtv. 2. §, 120-129. § és 131. §-ának megsértése) a joghatóság és az osztrák jogi ismeretek hiányára alapozta, mivel a Kjőtv. 114. §-ának (1) bekezdése alapján a közjegyző csak nyelvi jogokkal ruházható fel, azzal nem, hogy másik állam jogát alkalmazza. Ez az érvelés azonban ellentétes az Nmjtvr. 5. §-ában írtakkal, illetőleg ilyen kizáró rendelkezést a Kjőtv. sem tartalmaz. Amennyiben a bíróság vagy hatóság nem ismeri, és a tevékenysége során jelentőséggel bír, a külföldi jogról tájékozódnia kell, amelynek különféle módjait az Nmjtvr. is ismeri. A közjegyző pedig a Kjőtv. 120. §-a (1) bekezdésének b) pontja alapján - a közokiratból megállapíthatóan - eleget tett a szükséges tájékoztatási kötelezettségének, ugyanis a tartozáselismerő nyilatkozattal összefüggésben nem annak az osztrák jogrendszerben elfoglalt helyéről kellett tájékoztatást adnia, hanem arról, hogy a magyar jogrendszerben a közokiratba foglalt egyoldalú kötelezettséget vállaló nyilatkozat jogkövetkezménye az, hogy nemfizetés esetén közvetlen végrehajthatóságot biztosít az egyéb feltételek megléte esetén (Vht. 23/C. §, Kjőtv. 112. §). A közjegyzőnek pedig a magyar jogot kellett alkalmaznia a saját eljárására.
- [12] A felperes maga sem állította, hogy nem volt tisztában azzal, milyen jognyilatkozatot tesz, és annak mi a jogi következménye, de a felek között a korábbiakban folyamatban volt eljárásokban sem merült fel, hogy a közokirat a magyar jogrendbe ütközne, így mindezen indokok alapján elutasította mindhárom alaptalan kereseti kérelmet.
- [13] A pervesztes felperes személyes költségmentessége miatt az állam terhén marad a meg nem fizetett illeték a Pp. 102. §-ának (6) bekezdése értelmében. Az I. rendű alperes pedig nem csatolt költségjegyzéket, ezért a Pp. 81. §-ának (5) bekezdése alapján perköltségre nem tarthatott igényt, míg a II. rendű alperesnek nem volt költségigénye.
- [14] A felperes fellebbezett az ítélet ellen, amelyben kérte az elsőfokú ítélet kereseti kérelemnek megfelelő megváltoztatását. Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást a vonatkozásban vitatta, hogy a felek perfelvételi tárgyaláson felvett nyilatkozata szerint a felek abban állapodtak meg, hogy a közvetlen végrehajthatóság biztosítása érdekében készül el a vitatott irat. Ezzel szemben sem a felperes, sem a II. rendű alperes nem tett ilyen elismerő nyilatkozatot, pusztán azt közölték, hogy az akkor eljáró ügyvéd utasítása alapján mentek a közjegyzőhöz, amely nem jelentett megállapodást. Nem vitás, hogy a felek jogviszonyára az osztrák jog az irányadó, a magyar bíróság joghatósága pedig fennáll, azonban az elsőfokú bíróság nem merítette ki a keresetet, hiszen az

elsőfokú bíróság érdemben csak a 3. kereseti kérelmet vizsgálta, és kizárólagosan alaki, eljárási szempontból közelítette meg az osztrák és magyar jog keveredhetőségét, míg az első két kereseti kérelem tárgyát jelentő, a jogrendszerek anyagi, tartalmi keveredhetőségének vizsgálatával adós maradt. A legalapvetőbb kérdés ugyanis az, hogy létezik-e tartozáselismerő nyilatkozat a magyar jogrendszer számára, amelyre irányadóak a szerződésre vonatkozó szabályok, ezért jogszabályba ütközése esetén semmisségét (1959. évi Ptk. 199. §, 200. §-ának (2) bekezdése, 242. §) az Nmjtvr. 29. §-ának (1) bekezdése és 30. §-a értelmében az osztrák, nem a magyar jog alapján kell megítélni. A jogrendszerek ilyen ellentmondásában született meg az az okirat, amely alapján a magyar jog szerint végrehajtási eljárás folyik. A fellebbezésben részben megismételte a keresetlevélben megfogalmazott aggályait is: nem ismert, hogy az osztrák jogrendszer ismeri-e a támadott közokiratba foglalt tartozáselismerő nyilatkozatot, ahhoz milyen, esetleg a magyarral azonos joghatást fűz-e; nem ismert, hogy az osztrák jog szerint milyen alaki és tartalmi érvényességi kellékei vannak az ilyen jognyilatkozatnak; nem tudható, hogy az osztrák jogrendszer milyen elévülési időt fűz az ilyen típusú jognyilatkozatokhoz. Mivel nem ismert, hogy a végrehajtás esetleges átvételére került volna sor, erről az oldalról megközelítve a tartozáselismerő nyilatkozatnak egy szükségképpen a magyar jogrendszer keretei között keletkezett okiratnak, tulajdonképpen magyar végrehajtható okiratnak kellene lennie, amellyel szemben az Nmjtvr. 29. §-a az osztrák jogon alapuló tartozáselismerő nyilatkozatot várna el. Ezért e tartozáselismerő nyilatkozat a magyar jogrendszer számára elsődlegesen nem létezik (értelmezhetetlen), másodlagosan jogszabályba, az Nmjtvr. 29. §-ába ütközik, amely alapján nem folyhat végrehajtási eljárás. Ha pedig az osztrák jog talaján áll, hiányzik annak magyar állami elismerése és átvétele az érvényes végrehajtáshoz. Az elsőfokú ítélet indokolása ezzel szemben kizárólag a közjegyzői eljárás alakiságára szorítkozott, azonban az Nmjtvr. rendelkezései alapján külön kell választani az alkalmazandó jogot és a joghatóságot. Vitán felül áll, hogy a közjegyző eljárhatott az ügyben, azonban az más kérdés, hogy melyik jogot kellett alkalmazni. A közjegyzőnek is ismernie kellett az Nmjtvr. 29. §-át, amely alapján nyilvánvalóvá kellett válni számára is, hogy az a tartozáselismerő nyilatkozat, amelyhez az alakiságot biztosítja, tartalmilag az osztrák jog keretei között kell, hogy megszülessen. Eszerint pedig a közjegyző az osztrák jogot alkalmazta, és az osztrák jog szerint állt fenn tájékoztatási kötelezettsége a felperes és a II. rendű alperes felé. Mindemellett továbbra is megválaszolatlanok a kereseti kérelem azon kérdései, hogy a közokiratból nem tűnik ki, hogy a benne foglalt nyilatkozat valamely osztrák jogszabály alapján született-e, a közjegyző az osztrák jogot alkalmazta-e, ismeri-e az osztrák jogrendszert, nem tudni, hogy az osztrák jogrendszer ismer-e hasonló jogintézményt, és ahhoz milyen, esetleg a magyarral azonos joghatást fűzött, továbbá nem tudható, hogy az osztrák jog szerint milyen alaki és tartalmi érvényességi kellékei vannak az ilyen jognyilatkozatnak. Ehhez képest az elsőfokú bíróság kizárólag a joghatóságot vizsgálta, a Kjőtv. 2. §-ának (1) bekezdéséből azonban levezethető, hogy a közjegyző a magyar állam által feljogosítottan a magyar jogot alkalmazza, így semmis a közokirat, mert az osztrák jogot nem alkalmazhatta, ha pedig igen, úgy az eljárás sértette a Kjőtv. 120. §-a (1) bekezdésének b) pontját, mivel tájékoztatnia kellett volna a felet a jogügylet lényegéről és jogi következményeiről, míg a d) pont alapján az okiratnak tartalmaznia kell a jogügylet tartalmát, utalva az esetleges meghatalmazásra vagy más mellékletre. A Kjőtv. 131. §-ának (1) bekezdése alapján pedig nem tekinthető közokiratnak az az okirat, amelyet a közjegyző a 120-129. §-ban foglaltak megsértésével vagy elmulasztásával készített. Két jogrendszer keveredése által előállott jogi helyzet nem alkalmas arra, hogy annak alapján magyar végrehajtási eljárás folytatódjon, az egyébként joghatósággal bíró közjegyzőnek tartalmilag az osztrák jogot kellett volna alkalmaznia, amelyre nincs jogosultsága, ha pedig van, úgy számos törvényi kötelezettségét elmulasztotta, az osztrák jog szerint esetlegesen végrehajtható okirat magyar állam általi elismerésére és átvételére pedig nem került sor, így a végrehajtási eljárás alapjául szolgáló okirat nem jött létre. Az Nmjtvr. 62/A. §-ának j) pontja - amely a magyar bíróság

kizárólagos joghatóságát állapítja meg a végrehajtással érintett perekre - ugyancsak azt támasztja alá, hogy csak teljes mértékben tisztázott jogi kollízió mellett folyhat ilyen eljárás.

- [15] Az I. rendű alperes fellebbezési ellenkérelmében kérte az elsőfokú bíróság ítéletének helyes indokai alapján történő helybenhagyását.
- [16] A II. rendű alperes fellebbezési ellenkérelmében nem ellenezte a felperes fellebbezésének teljesítését.
- [17] A fellebbezés megalapozatlan.
- [18] Az ítéletábra fellebbezés hiányában nem érintette az elsőfokú ítélet I. rendű alperes perköltségigényét elutasító rendelkezését.
- [19] Az elsőfokú bíróság az ügy érdemi elbírálásához szükséges tényállást feltárta, és megalapozottan jutott arra a következtetésre, hogy a kereset megalapozatlan. Az ítéletábra mindenben egyetértett az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásával, és csak a fellebbezésben foglaltak miatt hangsúlyozza a következőket.
- [20] A fellebbezésben „vitatott” tényállási elem körében kizárólag annak volt jelentősége, hogy sem a felperes, sem a II. rendű alperes nem hivatkozott arra, hogy nem terjedt ki „ügyleti” akaratuk a közjegyzői okiratba foglalt nyilatkozat megtételére. Mivel az elsőfokú bíróság a felperes elsődleges kereseti kérelmét is a tartalma alapján bírálta el, az ítéletábra csupán a teljesség kedvéért rögzíti, hogy a felperes elsődleges kereseti kérelmének megnevezésétől eltérően az ügylet/egyoldalú nyilatkozat létrejöttének elbírálása annak eldöntését jelenti, hogy a felek/fél akarata kiterjedt-e az adott szerződéses nyilatkozat megtételére. Az iratok között 15. sorszám alatt található a K-i Járásbíróság végrehajtás megszüntetése iránt a felek között folyamatban volt perben 11.P.20.841/2014/12. számon meghozott ítélete; az ítélet 7. oldalának 2. bekezdésében rögzítettek szerint az osztrák polgári törvénykönyv, az Allgemeines Bürgerliches Gesetzbuch (ABGB) 861. §-a az 1959. évi Ptk. 205. §-ának (1) bekezdésével egyezően szabályozza, hogy a szerződés a felek egybehangzó akaratkifejezésével jön létre. Az egyoldalú tartozáselismeréssel kapcsolatos nyilatkozatok létrejöttének megítélése annyival sajátosabb, hogy ezzel kapcsolatban kizárólag az képezheti a vizsgálat tárgyát, hogy a nyilatkozat a nyilatkozatot tevőként megjelölt személytől származik-e (Debreceni Ítéletábra Pf.I.20.138/2018/4.).
- [21] A kifejtett okok miatt a felperes elsődleges és másodlagos kereseti kérelme tartalmilag ugyanarra irányult. E vonatkozásban szükséges annak előre bocsájtása is, hogy a felperes a keresetében és a fellebbezésben is ellentmondásosan utalt arra, hogy bár a felek jogviszonyára a magyar anyagi jog nem irányadó, kifejezetten az 1959. évi Ptk. 200. §-ának (2) bekezdésére hivatkozással kérte valamennyi kereseti kérelmének teljesítését (amelyhez képest ugyanakkor az 1959. évi Ptk. megállapítási kereset előterjeszthesége körében az elsőfokú bíróság által helytállóan felhívott 239/A. §-ának (1) bekezdése eljárási jogszabálynak minősül). Az elsőfokú bíróság azonban helytállóan a tartalmának megfelelően bírálta el e kereseti kérelme(ke)t, és jutott arra a következtetésre, hogy a kereseti kérelem megalapozatlan.
- [22] A fellebbezésben már a felperes sem vitatta, hogy a magyar közjegyző joghatósága fennállt a közjegyzői okirat elkészítésére. A közjegyzői okirat azonban nem azt a célt szolgálta, hogy a felperes és a II. rendű alperes (továbbá a Kft.) a magyar vagy az osztrák anyagi jog tartalmának megfelelő tartozáselismerő vagy valamely szerződéses szolgáltatást keletkeztető/módosító

nyilatkozatot tegyen, hanem hogy a nyilatkozó felek egyoldalú kötelezettségvállalását rögzítse a közvetlen végrehajthatóság érdekében. Az elsőfokú bíróság által helytállóan hivatkozottak szerint a közjegyző eljárására a magyar jog volt irányadó az Nmjtvr. 63. §-a alapján (az Európai Unió Bírósága C-32/14. számú ítélete 49. bekezdésének megfogalmazása szerint a végrehajtás és az ennek keretében a közjegyzőkre ruházott feladatok nemzeti mechanizmusainak uniós jogi harmonizációja hiányában az ilyen szabályok megállapítása az eljárási autonómia elve alapján az egyes tagállamok belső jogrendjébe tartozik). A közjegyzői okiratnak ezért a magyar eljárási jognak kellett megfelelnie, és olyan okiratnak kellett lennie, amely a Vht. mint eljárási jogszabály 23/C. §-a (1) bekezdésének a-d) pontjaiban foglaltakkal egyezően tartalmazza a szolgáltatásra irányuló egyoldalú kötelezettségvállalást, a jogosult és a kötelezett nevét, a kötelezettség tárgyát, mennyiségét (összegét) és jogcímét, a teljesítés módját és határidejét. A közjegyzői okirat pedig ezen eljárási szabályoknak nem vitásan megfelelt, amelyhez képest - mivel a felek szerződésének tartalmát nem változtatta meg - nincs jelentősége az osztrák anyagi jognak.

- [23] Az ítéletábra megjegyzi ez utóbbi kapcsán, hogy bár a felperes jogszabályba ütközést állított, jogállítási kötelezettsége körében maga sem jelölte meg, hogy a közjegyzői okirat (amely tartalmilag megegyezik a kölcsönszerződéssel, amelynek „érvénytelenségére” pedig alaptalanul hivatkozott a fent hivatkozott végrehajtás megszüntetése iránti perben a 13. sorszám alatt becsatolt jogerős határozat szerint) az ABGB mely rendelkezésébe ütközik, illetőleg kifejezetten akként nyilatkozott a perfelvételi tárgyaláson (19. sorszámú jegyzőkönyv 2. oldal), hogy az osztrák jog tartalmáról nincs ismerete. A polgári per célja azonban a felek közötti jogvita elbírálása (Pp. preambuluma, 1. §-ának (2) bekezdése), nem annak előzetes tisztázása, hogy a felek között áll-e fenn jogvita.
- [24] A harmadlagos kereseti kérelem körében is annak van jelentősége, hogy mivel a közjegyzői okirat nem a felek szerződéses jogviszonya tartalmának megváltoztatása, hanem a közvetlen végrehajthatóság érdekében készült (egyoldalú nyilatkozatot deklarál), a közjegyzőnek a közjegyzői okirat közvetlen végrehajthatósága körében kellett tájékoztatást adnia, amelynek nem vitásan eleget tett. Mindezek miatt nincs jelentősége, hogy a közjegyző ismerte-e az osztrák anyagi jogot, és az esetlegesen eltérően rendelkezik-e a tartozáselismerés anyagi jogi hatásairól és az elévülési határidőkről, annak pedig az előzőek értelmében nincs jelentősége, hogy az osztrák eljárási jog miként szabályozza a hasonló közjegyzői okiratokat (bár a felperes ezzel kapcsolatban sem jelölte meg az osztrák jog sérelmezett rendelkezéseit).
- [25] Az ítéletábra a kifejtett okok miatt helybenhagyta az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. §-ának (2) bekezdése alapján.
- [26] A felperes a másodfokú eljárás során is pervesztes lett, azonban az alperesek nem számítottak fel másodfokú perköltséget.
- [27] A pervesztes felperes teljes személyes költségmentessége miatt az állam viseli az illetéket a Pp. 102. §-ának (6) bekezdése alapján.

Debrecen, 2020. július 14.

Dr. Bakó Pál s.k. a tanács elnöke, Dr. Árok Krisztián s.k. előadó bíró, Dr. Molnár Tibor Tamás s.k. bíró

A kiadmány hitelül:

-kiadó-